

HET THUISCHRIJFCAFÉ

OPDRACHT 10 - GEVALLEN RECLAMEHELDEN

De volgende bekende, voor velen iconische reclame-personages hebben door campagnes tegen roken, alcohol en ongezond eten, geen werk meer:

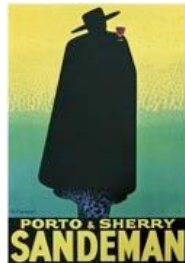

- **Pleegzuster Bloedwijn**
(werd als medisch middelje aangeprezen tegen huisvrouwenmoehheid, maar was gewoon wijn)
- **De man van de Marlboro-reclame**
(een wereldberoemd stuk, op het grote bioscoopdoek nóg innemender, maar... hij rookte)
- **Cora van Mora**
(in deze tijd van obesitas mag de frituur wel wat minder gepromoot worden)

Wat zijn deze iconen gaan doen? Hoe ziet hun leven er nu uit? Hebben zij een alternatieve invulling voor hun leven en zijn ze gelukkiger dan ooit? Of is het wellicht dramatischer met hen afgelopen?

- **Kies één van de reclame-iconen van weleer en schrijf een verhaal over hoe het hem/haar is vergaan nadat hij/zij uit de spotlights moest verdwijnen.**

NB Wellicht heb je hele andere nostalgische reclamehelden in gedachten, aarzel niet om juist hem of haar hoofdpersoon van je verhaal te maken. 'Sandeman' bijvoorbeeld...

Deadline: woensdag **27 mei a.s.**
Heel veel schrijfplezier!

DE RECLAMEHELDEN VAN TOEN - DOOR CLARA STUIT

Terug in de tijd, ver terug in de tijd balanceerde ik tussen bakvis en teenager. De ene term was verouderd, de andere term moest nog populair worden. In de opvoedbijbel van die tijd (dr. Spock) was ik een adolescent. Volgens mijn moeder was ik tussen tafellaken en servet. Volgens mijzelf was ik een stoere meid. Ik ging graag naar de film, tv bestond nog niet, niet bij ons in ieder geval.

Favoriet waren westerns, Tarzan, spektakelfilms zoals Ben Hur, Spartacus, Doctor Zjivago, Zorro, allemaal avonturenfilms dus en als suikertje tussendoor Sissi.

En wat gebeurt er? Ik open mijn virtuele brievenbus en ik zie twee van mijn bakvis- en iets latere idolen. De Marlboro Man (wauw) en de mysterieuze Sandeman. Ook Pleegzuster Bloedwijn herinner ik me nog wel. Het (ik denk) suikerzoete drankje dat de

zich vervelende huisvrouwen tot zich namen om de werkelijkheid te ontvluchten. En omdat wijn in die tijd nog alleen bij het eten en zelfs dat bij uitzondering werd gedronken in bepaalde kringen. En sherry, tja daar moest je van houden. En Cora van Mora kwam in mijn herinnering pas veel later in beeld. Toen lette ik al streng op wat wel en wat niet gezond eten was voor mij. Dus Cora kon mij niet bekoren.

Nu weet ik toevallig dat de eerste Marlboro Man niet rookte en vorig jaar november op 90-jarige leeftijd overleed. Gezegend een harde schijf in het hoofd die veel trivia opslaat en weer oproept indien nodig. Omdat hij niet rookte verbood hij zijn kinderen om te roken. Hij stopte met het maken van deze spotjes omdat zijn kinderen vroegen waarom hij dan wel anderen aan het roken bracht. Ik heb daarna even gegoogeld en ontdekte dat er nog een paar Marlboro Mannen zijn geweest en die mannen zijn allemaal te vroeg aan het roken gestorven. Ik veroordeel niets, ik heb zelf tot 22 november 2018 gerookt. En ik ben tijdelijk gestopt omdat ik geopereerd moest worden. Dat tijdelijke duurt nog steeds, hoera volgens man en kinderen, gelukkig mis ik het niet. Het kan dus wel: cold turkey van het ene op het andere moment stoppen zonder vervelende problemen en afkickverschijnselen.

Mijn wachtwoord in deze is: Het is maar tijdelijk. En als je trek hebt in een sigaret weet ik dat die trek binnen 30 seconden weer weg is.

Maar goed, die kalverliefde, ik had er meerdere in die tijd, allemaal zo verschrikkelijk onbereikbaar, zoals de aardrijkskundeleraar. Gelukkig werd mijn hart niet gebroken want veel tastbaarder was mijn passie voor de roeisport en voor lezen. Handdoek over de lampenkap zodat mijn ouders geen licht zagen. Door de mand vallen omdat kap op lamp kwam en in de brand vloog en de stank door het hele huis te ruiken was. Tja, dat was ook weer een van de vele leermomentjes in mijn leven.

Enfin, deze kalverliefde ging over, in die tijd rookte ik nog niet, want dat ging niet samen met sporten. In de bioscoop had ik bij de Marlboro Man nog altijd wel even dat "wauw-gevoel", hij bleef vreselijk stoer en mannelijk in mijn ogen.

Nee, mijn aandacht werd later getrokken door de mysterieuze Sandeman. Net als Zorro, niet te vangen, snel, geheimzinnig en verleidelijk. Daar kon je wat bij verzinnen. Ach, en hoe onschuldig waren de verzinsels van een moeder van 2 kleine kinderen in de jaren '70/'80?

In de prins op het witte paard geloofde je niet meer, maar in de stoere verleider met zijn zwarte cape op het zwarte paard kon je nog wel geloven. En de ontredding was groot als je erachter kwam dat het maar een droom was. Dat hij of niet bestond of ook maar een gewoon mens was. De desillusie of nog beter de kater van Sandeman. En die jonge moeder van 2 kleine kinderen dronk met collega-moeders van kleine kinderen af en toe een glaasje sherry, maar geen Sandeman want dat was te duur in die tijd. Helaas ben ik er nooit achter gekomen welk geheim ik deelde met Sandeman. Maar ik moet toegeven, het klonk spannend, zeer spannend.

Wat er uit mijn toetsenbord is gekomen voldoet niet aan de opdracht, maar het terug-in-de-tijd-gevoel is voor mij toch ook wel erg leuk. Wat de iconen nu doen, behalve dood zijn weet ik eigenlijk niet. En ik laat Sandeman graag geestachtig geheimzinnig blijven. Ik hoop dat Cora niet te veel Mora snoept en Pleegzuster Bloedwijn lijkt mij eigenlijk een bedriegster die niet waar kan maken wat ze belooft. Maar voor een stapavond met de Marlboro Man had ik wel een weekendje ruzie over..... toen.

